

- 17) w § 45 ust. 3 otrzymuje brzmienie:
„3. O prawomocnie orzeczonej karze dyscyplinarnego zwolnienia ze służby lub wydalenia ze służby rektor (właściwy minister) zawiadamia wszystkie szkoły wyższe, a także Polską Akademię Nauk i Komitet Nauki i Techniki.”;
- 18) w § 48 ust. 3 wyrazy „122 ust. 1” zastępuje się wyrazami „116 ust. 1”;
- 19) § 51 otrzymuje brzmienie:
„§ 51. W szkołach wyższych, w których liczba profesorów zwyczajnych, profesorów nadzwyczajnych i docentów zatrudnionych na podstawie nominacji nie przekracza 12 osób, do wydawania postanowień i orzeczeń w sprawach pracowników naukowo-dydaktycznych właściwa jest w pierwszej instancji Wyższa Komisja Dyscyplinarna w składzie trzyosobowym.”;
- 20) w § 52 ust. 2 otrzymuje brzmienie:
„2. Obsługę Wyższej Komisji Dyscyplinarnej wykonuje sekretariat powołany przez ministra, przy którym działa komisja.”;
- 21) w § 53 wyrazy „z budżetu Ministerstwa Szkolnictwa Wyższego” zastępuje się wyrazami „z budżetu właściwego ministerstwa”;

22) po § 54 dodaje się § 54a w brzmieniu:

„§ 54a. Komisje dyscyplinarne przewidziane w niniejszym rozporządzeniu właściwe są także w sprawach pracowników naukowo-badawczych zatrudnionych w szkole wyższej na podstawie nominacji.”

§ 2. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrowi Oświaty i Szkolnictwa Wyższego oraz innym zainteresowanym ministrom.

§ 3. Minister Oświaty i Szkolnictwa Wyższego ogłosi w drodze obwieszczenia jednolity tekst rozporządzenia z dnia 20 lutego 1962 r. w sprawie komisji dyscyplinarnych dla pracowników nauki szkół wyższych oraz postępowania przed tymi komisjami z uwzględnieniem zmian wynikających z przepisów ogłoszonych przed dniem wydania jednolitego tekstu i z zastosowaniem ciągłej numeracji paragrafów, ustępów i punktów.

§ 4. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

71

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 1 kwietnia 1969 r.

w sprawie ubezpieczenia społecznego osób prowadzących uspołecznione sklepy i księgarnie na podstawie umowy zlecenia lub umowy agencyjnej.

Na podstawie art. 47 ustawy z dnia 29 marca 1965 r. o ubezpieczeniu społecznym rzemieślników (Dz. U. Nr 13, poz. 90) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 6 września 1966 r. w sprawie ubezpieczenia społecznego osób prowadzących zakłady gastronomiczne oraz stacje benzynowe na podstawie umowy zlecenia lub umowy agencyjnej (Dz. U. Nr 40, poz. 237) rozciąga się na:

- 1) osoby, które prowadzą sklepy i księgarnie na podstawie umowy zlecenia lub umowy agencyjnej zawartej na okres nie krótszy niż 6 miesięcy z przedsiębiorstwami podległymi lub nadzorowanymi przez Ministra Handlu Wewnętrznego i Ministra Kultury i Sztuki oraz ze spół-

dzielniami zrzeszonymi w Związku Spółdzielni Spożywców „Społem”, w Centrali Rolniczej Spółdzielni „Samopomoc Chłopska” i w Centrali Spółdzielni Ogrodniczych,

2) osoby współpracujące z osobami wymienionymi w pkt 1.

§ 2. Podstawę wymiaru rent oraz wysokość składek na ubezpieczenie społeczne określa Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac w porozumieniu z właściwymi ministrami i centralnymi związkami spółdzielczymi, po zasięgnięciu opinii Prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 maja 1969 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

72

ROZPORZĄDZENIE PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 16 kwietnia 1969 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy oraz bezpieczeństwa pożarowego w zakładach górniczych wydobywających kopaliny otworami wiertniczymi oraz w zakładach prowadzących roboty wiertnicze z powierzchni.

Na podstawie art. 82 pkt 1 i 2 dekretu z dnia 6 maja 1953 r. — Prawo górnicze (Dz. U. z 1961 r. Nr 23, poz. 113) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Prezesa Rady Ministrów z dnia 9 lipca 1965 r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy oraz bezpieczeństwa pożarowego w zakładach górniczych

wydobywających kopaliny otworami wiertniczymi oraz w zakładach prowadzących roboty wiertnicze z powierzchni (Dz. U. Nr 32, poz. 212) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w § 26 w ust. 1 i 2 skreśla się wyraz „szczegółowy”;
- 2) w § 29 ust. 1 otrzymuje brzmienie:
 - „1. Rury wydmuchowe silników spalinowych powinny być wyprowadzone na zewnątrz budynku, a połączenia rury wydmuchowej uszczelnione w sposób zapobiegający wydzielaniu się gazów spalinowych do pomieszczeń. W razie lokalizacji otworu wiertniczego w pobliżu domów mieszkalnych, wyloty rur powinny posiadać tłumiki, jeżeli silnik nie jest zaopatrzony w fabryczny tłumik dźwięku. Tam gdzie istnieje niebezpieczeństwo wzniesienia pożaru, szczególnie na terenach leśnych, rury wydmuchowe silników spalinowych powinny posiadać zabezpieczenie przeciwdziałające przenoszeniu się iskier.”;
- 3) w § 38 ust. 2 otrzymuje brzmienie:
 - „2. Urządzenia wyciągowe do wierceń głębokich powinny być zaopatrzone w wyłączniki krańcowe lub inne odpowiednie urządzenia.”;
- 4) w § 54 ust. 4 otrzymuje brzmienie:
 - „4. Wieże, wieżomaszty i maszty konstrukcji metalowej powinny być uziemione, a wyniki pomiarów uziemienia powinny być wpisane do książki kontroli urządzeń. Przepis ten nie dotyczy urządzeń typu lekkiego do wierceń płytkich.”;
- 5) w § 61 ust. 2 dodaje się na końcu wyrazy: „jeżeli bieg silnika nie jest dozorowany przez stałą obsługę”;
- 6) w § 62 ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:
 - „2. W urządzeniach wiertniczych udarowych tarcze hamulcowe bębnowe powinny posiadać obrzeżyny uniemożliwiające zsuniecie się taśmy.
 3. Przy wierceniach ręcznych wciągarka powinna być wyposażona w sprawnie działający hamulec oraz urządzenie zapadkowe, uniemożliwiające wsteczny ruch bębna.”;
- 7) w § 65:
 - a) skreśla się ust. 2,
 - b) ust. 3 oznacza się jako ust. 2 oraz skreśla się w nim wyrazy „po pochyłości ponad 10°”;
- 8) § 68 otrzymuje brzmienie:
 - „§ 68. 1. Głowica przeciwwybuchowa i wieżba rurowa powinny posiadać wytrzymałość na ciśnienie robocze nie mniejsze od ciśnienia hydrostatycznego odpowiadającego głębokości wierconego otworu.
 2. Głowica przeciwwybuchowa powinna być tak uzbrojona, aby w razie potrzeby można było zmierzyć ciśnienie panujące w otworze przez podłączenie manometru, a także posiadać urządzenie umożliwiające w razie wybuchu zatłoczenie otworu płuczką.
 3. Okręgowy urząd górniczy może w uzasadnionych wypadkach i pod określonymi warunkami zezwolić na stosowanie głowicy przeciwwybuchowej i wieżby rurowej o wytrzymałości mniejszej aniżeli określona w ust. 1.”;
- 9) § 72 otrzymuje brzmienie:
 - „§ 72. W razie prowadzenia wierceń systemem obrotowym, przy których istnieje możliwość napotkania bituminów w stanie płynnym lub gazowym, kierownik ruchu zakładu górniczego powinien określić ilość i rodzaj zamknięć głowicy przeciwwybuchowej.”;

10) § 74 i 75 otrzymują brzmienie:

„§ 74. 1. W razie prowadzenia wierceń udarowych, przy których istnieje możliwość napotkania bituminów w stanie płynnym lub gazowym albo innych palnych gazów, zalicza się do miejsc i pomieszczeń:

- 1) I kategorii niebezpieczeństwa wybuchu — wieżę wiertniczą wraz z połączonymi z nią bezpośrednio zabudowaniami oraz szybki wraz z dojściami,
- 2) II kategorii niebezpieczeństwa wybuchu — pas o szerokości 20 m od urządzeń i pomieszczeń zaliczonych do I kategorii niebezpieczeństwa wybuchu.

2. W miejscach, o których mowa w ust. 1, w razie potrzeby wolno wykonywać roboty spawalnicze lub używać maszyn i urządzeń niegazoszczelnych pod warunkiem, że otwór wiertniczy jest wypełniony płuczką, której jakość zabezpiecza w okresie wykonywania tych robót przed możliwością powstania niebezpieczeństwa wybuchu. Spełnienie tego warunku powinno być stwierdzone pisemnie przez kierownika otworu.

3. Przy prowadzeniu wierceń obrotowych, gdy istnieje możliwość napotkania bituminów w stanie płynnym lub gazowym albo innych palnych gazów, można stosować instalacje, maszyny i urządzenia niegazoszczelne, jeżeli przeciwcisnienie wywierane przez słup płuczki znajdującej się w otworze zabezpiecza przed możliwością wybuchu, a otwór zabezpieczony jest głowicą przeciwwybuchową.

§ 75. Do ogrzewania wież wiertniczych i bezpośrednio z nimi złączonych zabudowań mogą być stosowane tylko urządzenia o konstrukcji, która nie stwarza zagrożenia pożarowego.”;

11) w § 78 ust. 2 dodaje się drugie zdanie: „Miejsce i ilość przewodników ustala kierownik ruchu zakładu górniczego.”;

12) w § 80 skreśla się ust. 1;

13) § 86 otrzymuje brzmienie:

„§ 86. 1. Zabiegi mające na celu spowodowanie przypływu kopaliny płynnej lub gazowej ze złoża do otworu, w szczególności takie jak perforowanie, torpedowanie, szczelinowanie lub kwasowanie, powinny być wykonywane na podstawie projektu zatwierdzonego przez kierownika ruchu zakładu górniczego.

2. Przed przystąpieniem do wykonywania zabiegów, o których mowa w ust. 1, należy wylot rury uzbroić w głowicę przeciwwybuchową lub zasuwę wysokociśnieniową. Przepis ten nie ma zastosowania przy badaniach hydrogeologicznych, gdy nie przewiduje się występowania wód artezyjskich.”;

14) § 91 otrzymuje brzmienie:

„§ 91. 1. Głowica odwiertu, zawory i ich połączenia powinny posiadać atest fabryczny na dopuszczalne ciśnienie robocze, nie niższe od ciśnienia złożowego. Jeżeli urządzenia te nie mają atestu fabrycznego, ich wytrzymałość powinna być ustalona na podstawie przeprowadzonej próby.

2. Okręgowy urząd górniczy może w uzasadnionych wypadkach i pod określonymi warunkami zezwolić na stosowanie głowicy odwiertu, zaworów i ich połączeń o wytrzymałości mniejszej od ciśnienia złożowego.”;

15) w § 94 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Kwasowanie złożeń przez odwiert, szczelinowanie hydrauliczne złożeń, torpedowanie odwiertu oraz inne zabiegi w odwiertach, mające na celu intensyfikację wydobywania, powinny być wykonywane na pod-

stawie projektu zatwierdzonego przez kierownika ruchu zakładu górniczego.”

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz.

73

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 22 marca 1969 r.

w sprawie ograniczenia egzekucji z niektórych rachunków bankowych.

Na podstawie art. 894 Kodeksu postępowania cywilnego oraz art. 84 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. Nr 24, poz. 151) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ze środków Funduszu Rozwoju Rolnictwa, gromadzonych w Banku Rolnym na rachunkach bankowych kółek rolniczych, nie może być prowadzona egzekucja należności przypadających od kółek rolniczych.

§ 2. 1. Z odrębnych rachunków bankowych, na które wpłacane są czynsze najmu — stosownie do przepisów rozporządzenia Ministrów Gospodarki Komunalnej i Finansów z dnia 5 sierpnia 1965 r. w sprawie zarządu budynków sprawowanego przez wynajmujących nie będących jednostkami gospodarki uspołecznionej (Dz. U. Nr 35, poz. 226) — może być prowadzona tylko egzekucja należności z tytułu podatku od nieruchomości, z tytułu kosztów eksploatacji, z tytułu spłaty udzielonego przez Powszechną Kasę Oszczędności, kredytu na remont bieżący oraz z tytułu bieżącego remontu. Jeżeli na odrębny rachunek bankowy wpłacony jest czynsz za lokal użytkowy, z ra-

chunku tego może być prowadzona także egzekucja należności z tytułu kosztów remontu kapitalnego i ulepszenia wyposażenia technicznego budynku.

2. Wolna jest jednak od egzekucji suma w wysokości jednomiesięcznego czynszu najmu znajdująca się na odrębnym rachunku bankowym w chwili jego zajęcia, a w braku takiej sumy w chwili zajęcia rachunku — suma w tej wysokości, która wpłynęła na odrębny rachunek bankowy po dokonaniu zajęcia.

3. Ograniczenia określone w ust. 1 nie dotyczą tej części sum znajdujących się na odrębnym rachunku bankowym, którą wynajmujący może podejmować na inne cele niż wymienione w ust. 1. Odnosi się to także do nie podjętych z rachunku przez właściciela nieruchomości kwot przypadających mu z tytułu osobistego prowadzenia przez niego zarządu nieruchomości.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: S. Majewski.

74

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA KOMUNIKACJI

z dnia 29 marca 1969 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie prowadzenia międzynarodowego transportu drogowego krajowymi pojazdami samochodowymi.

Na podstawie art. 19 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 27 listopada 1961 r. o transporcie drogowym i spedycji krajowej (Dz. U. Nr 53, poz. 297) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Komunikacji z dnia 10 września 1963 r. w sprawie prowadzenia międzynarodowego transportu drogowego krajowymi pojazdami samochodowymi (Dz. U. Nr 45, poz. 253) § 12 otrzymuje brzmienie:

„§ 12. 1. W celu stwierdzenia, że zostały spełnione warunki określone w § 11, pojazdy samochodowe powinny być poddawane dodatkowemu przeglądowi technicznemu, dokonywanemu w trybie określonym w przepisach w sprawie badań technicznych pojazdów samochodowych i przyczep (naczep) wydanych na podstawie

§ 142 ust. 4 rozporządzenia Ministrów Komunikacji i Spraw Wewnętrznych z dnia 20 lipca 1968 r. w sprawie ruchu na drogach publicznych (Dz. U. Nr 27, poz. 183).

2. Jeżeli wynik przeglądu, o którym mowa w ust. 1, jest dodatni, jednostka upoważniona do badań technicznych pojazdów, która dokonała przeglądu, wydaje zaświadczenie stwierdzające, że pojazd odpowiada dodatkowym warunkom technicznym dopuszczenia do międzynarodowego przewozu drogowego.”

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Komunikacji: P. Lewiński.